

Évközi 29. vasárnap

Lk 18,1–8

Szüntelenül kell imádkozni

Lukács evangélista kézzelfogható történettel szemlélteti a kitarító ima szükségességét. A pogányok úgy gondolták, az istenek szándékát meg lehet változtatni, ha áldozattal „lefizetik” őket, vagy imádsággal „kiengesztelik” őket. Valójában az ószövetségi iratokban is megtalálható ez a szempont annak ellenére, hogy a bibliai szerző minden esetben tudja, Isten szándékát nem lehet megváltoztatni.

Akkor miért imádkoztak az Ószövetségben? Az ima minden esetben az Isten iránti bizalom megnyilvánulása volt. A zsoltaáros számos esetben meglepő őszinteséggel tárta fel érzéseit, néha szinte vitakozott az Istennel. A keresztény számára szinte elfogadhatatlan módon fejezi ki magát. Mindez jelzi, hogy valóságos személyes kapcsolatot akar kiépíteni az Istennel.

Az Ószövetségben jórészt ismeretlen az egyéni célokért mondott ima. Általában azért imádkoznak, ami az egész nép számára fontos. Egyéni szándékokért csak akkor, ha sorsuk a nemzetükkel van összekötve. A próféták feladata közbenjárni a népért Istennél. Léteznek ugyan liturgikus imák is, amelyek a zsinagógai istentisztelet keretében hangzanak el, ezek a kultikus események kísérői. A babiloni fogság után a zsinagógában mondott imát az ajkak áldozatának fogták fel.

Jézus egyrészt megőrzi az ószövetségi imahagyományokat, másrészt megváltoztatja azokat. Imádkozta a zsoltaárokat, mint minden zsidó ember. De ugyanakkor követőit megtanítja a saját imájára, a Miatyánkra, amely leginkább vall Jézus gondolkodására. Senki más ugyanis nem érezte ennyire közel magához az Istent, mint ő. Az Atya és Fiú közötti kapcsolattal modellezhető közelség egyben tanítványai számára is követendő példa.

A keresztény imák Pál leveleiben, talán a Szeretethimnuszban (1Kor 13,1 kk), illetve az filippi levél Krisztus himnuszában érik el tetőpontjukat (Fil 2,5–11). Az ókeresztény egyházi írók mindig teológiájuk csúcának tartották, ha egy himnuszban össze tudták foglalni teológiájukat. Ez a teológia énekelt formában beépült az Egyház életébe, része lett liturgiájának, meghatározta életérzését.

Ady Endre írta: „Megszakadt szép imádkozásunk, pedig valahogy van Isten.” Ez a mondat fényjelzi a nyugati ember gondolkodását. Nagyon sokan egy idő után leszoknak az imádságról. Racionalitásuk nem tűri többé az imát. Ha Isten úgyis mindent tud, és nem befolyásolható, akkor minek imádkozunk? – kérdezik.

Az imára nem az Istennek, hanem nekünk, embereknek van szükségünk. Az ima műfaja semmivel sem pótolható. Csak az imádkozó tudja, hogy imádkozás közben átalakul a gondolkodása. Problémáját nem a maga, hanem Isten szemével kezdi látni.

Talán ezért fontos a mai vasárnapi evangéliumi történetünk, amelynek kulcsmondata, hogy szüntelenül kell imádkozni. A szívtelen bíró viszonya megváltozik az elítélttel kapcsolatban, de ugyanakkor az elítélt kapcsolata is megváltozik a bíróval kapcsolatban.

Szorult helyzetünkben legtöbbször azt gondoljuk, Isten büntet bennünket. Pedig nem erről van szó, csak mi vagyunk képtelenek meglátni, amire Isten a szükséghelyezettel szeretne bennünket rávezetni. Amit az imában ismerünk fel, azt másként nem lehet megérteni, és azzal csak gazdagszik az ember. Imádkozásunk megszakításával kár lenne erről a lehetőségről lemondani.

Az özvegyasszony imája

Köszönöm, Uram, hogy a rászorulótól nem fordítod el arcodat. Áldalak téged Jézus, aki elmentél helyet készíteni számunkra. Ott majd letörölsz szemünkről minden könnyet. Adj szívünkbe béketúrést, hogy kívárvuk a te napod hajnalhasadását! Boldog az az ember, aki tebenned bízik, még ha kézni is látszik a te érkezésed! Amen.